

Arrest

nr. 87 916 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat S. SAROLEA, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, B.M., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit het dorp Pobedenskoye, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. U woonde er samen met uw echtgenote L.B. (...) (OV X) en uw ouders.

In 2009 vroeg G.M. (...), een kennis van u met wie u voordien nog een handeltje had gehad, aan u of hij bij u mocht overnachten. Hij was op de vlucht voor de autoriteiten. Hij overnachtte één keer per maand bij jullie. In augustus 2010 werd hij door de ordediensten gedood.

Op 26 januari 2011 vond er 's nachts een inval plaats in jullie huis. Mannen in camouflage-uniformen namen u mee naar een onbekende bestemming. U werd er ondervraagd over G. (...), zijn wapens en zijn kennissen, en over enkele inwoners van het dorp. Uiteindelijk slaagde uw broer erin u vrij te kopen. Op 29 januari werd u gedumpt in een veld nabij uw dorp. Uw broer kwam u halen en nam u onmiddellijk mee naar een appartement in Nazran, Ingoesjetie, dat hij gehuurd had.

De volgende dag werd ook uw vrouw naar Nazran gebracht. U woonde er met haar tot 22 februari, de dag dat jullie vertrokken uit Ingoesjetïë.

Jullie kwamen aan in België op 25 februari 2011 en vroegen dezelfde dag asiel aan."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, B.M., luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land te zijn ontvlucht nadat u werd gearresteerd door de ordediensten in Tsjetsjenië. Tegen uw broer werd ook gezegd dat u na uw vrijlating geen normaal leven meer zou kunnen leiden in Tsjetsjenië. Bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië vreest u voor uw leven. (CGVS 1 d.d.13/04/2011, p.13, 14)

Er werden een aantal vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van uw verklaring als zou u onderdak geboden hebben aan G.M. (...) ernstig in het gedrang brengen.

Ten eerste werd er een inconsistentie vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat G.M. (...) bij u overnachtte sinds de zomer van 2009. (CGVS 1, p.10-11) Tijdens het tweede gehoor stelde u dan weer dat u zich niet meer herinnerde sinds wanneer hij kwam overnachten. (CGVS 2 d.d.07/10/2011, p.6) Geconfronteerd met de vaststelling dat u eerder op dezelfde vraag wel het antwoord wist, kon u geen afdoende verklaring bieden.

U stelde wel dat u "problemen met uw hoofd" hebt en dat u en uw vrouw gezondheidsproblemen hebben. (CGVS 2 d.d.07/10/2011, p.6)

Dit kan echter niet volstaan als verklaring. Er dient opgemerkt te worden dat u geen enkel medisch of psychologisch attest neergelegd hebt dat eventuele geheugenproblemen omstandig aantoon.

Aangezien het feit dat u onderdak zou hebben geboden volgens uw verklaringen aan de basis van uw problemen zou hebben gelegen (CGVS 1, p.9, 12; CGVS 2, p.5), mag verwacht worden dat u consistent zou kunnen antwoorden op de vraag sinds wanneer u dit deed.

De vaststelling dat u dit niet kan, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien worden uw verklaringen ter zake nog tegengesproken op een ander punt.

U verklaarde dat G. (...)’s broer R. (...) werd gedood enkele maanden voordat G. (...) voor het eerst bij u kwam overnachten. (CGVS 1, p.11)

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat R. (...) al in december 2007, i.e. ruim anderhalf jaar voor G. (...)voor het eerst bij u zou hebben overnacht, gedood werd.

Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake.

Daarnaast verklaarde u over G.M. (...) op meerdere momenten dat hij in 2010, meer bepaald in augustus, gedood werd. (vragenlijst CGVS, punt 3.5; CGVS 1, p.4, 12) Ook uw vrouw situeerde zijn dood in augustus 2010. (B. (...) – CGVS, p.7)

Uit bovenvermelde informatie blijkt echter dat hij al een jaar eerder, op 14 augustus 2009 werd gedood. Dat jullie de dood van de persoon die de aanleiding zou hebben gevormd voor uw arrestatie in januari 2011 niet zouden kunnen situeren in het juiste jaar is niet aannemelijk te noemen, te meer daar hij een vriend van u was (CGVS 1, p.10) en uw vrouw aangaf dat ze dit wist omdat hij sindsdien (augustus 2010) niet meer langsgesproken zou zijn (B. (...) – CGVS, p.7).

De vaststelling dat jullie geen geloofwaardige verklaringen kunnen afleggen over het begin van uw hulp aan G.M. (...) en/of zijn dood, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw vermeende hulp aan hem. Hij zou immers maandelijks bij u overnachten hebben. (CGVS 1, p.11)

Verder antwoordde u op de vraag waarom G.M. (...) niet meer thuis kon slapen dat zijn beide broers al gedood waren en dat hij voor zijn leven vreesde. (CGVS 1, p.11)

U ontkende tijdens het tweede gehoor bovendien dat hij een rebel was geweest of de rebellen had geholpen. U stelde enkel dat hij gezocht werd omwille van zijn oudste broer (R. (...)). (CGVS 2, p.7)

Uit voormelde informatie blijkt evenwel dat G.M. (...) minstens voorgesteld werd als rebel en officieel federaal opgespoord werd voor "ernstige en zeer ernstige misdrijven".

Dat u hiervan geen enkele melding zou maken terwijl over zijn dood door verschillende bronnen bericht werd, is niet aannemelijk te noemen indien u werkelijk G.M. (...) zou hebben geholpen en nadien omwille van hem zou zijn gearresteerd.

Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen op een aantal punten vaag en weinig coherent waren.

Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor in eerste instantie dat de tussenpersoon aan wie uw broer het geld gaf voor uw vrijlating hem had gewaarschuwd dat u Tsjetsjenië moest verlaten omdat u anders gedood zou worden.

Gevraagd hoe deze tussenpersoon dit wist, stelde u dan weer dat u niet weet of de persoon aan wie uw broer het geld betaalde dezelfde is als degene die hem deze waarschuwing gaf. U wist ook niet of uw broer meer dan één tussenpersoon had. (CGVS 2, p.10)

Gelet op het feit dat dit een zeer concrete aanwijzing was dat u het land moest verlaten, mag evenwel verwacht worden dat u hierover eenduidigere verklaringen zou kunnen afleggen.

U stelde dat er aan u helemaal niets werd verteld, buiten het feit dat u moest vertrekken. U kon evenwel geen antwoord bieden op de vraag waarom uw broer u helemaal niets zou willen vertellen over deze persoon, te meer daar u niet concreet wist wie of welke dienst u had gearresteerd. (CGVS 2, p.10, 11)

Daarnaast verklaarde u dat uw vader sinds uw vertrek nog meermaals werd meegenomen voor ondervraging.

U bleek echter niet te weten door welke dienst hij meegenomen werd, noch naar welke plaats. U stelde in eerste instantie bovendien dat u hier niet naar gevraagd hebt. Gevraagd naar de reden waarom u dit niet gedaan hebt, verklaarde u plots dat u wel hebt gevraagd wie uw vader heeft meegenomen, maar de het antwoord algemeen was ("structuren"). (CGVS 2, p.4)

Niet alleen is dit in tegenstrijd met uw eerdere verklaring, zodat uw geloofwaardigheid ter zake wordt aangetast, het biedt bovendien nog steeds geen verklaring voor de vaststelling dat u evenmin kon zeggen in welk dorp of stad het bureau ligt naar waar uw vader dan meegenomen wordt (CGVS 2, p.4)

Bovendien kon u evenmin zeggen hoe vaak uw vader al werd meegenomen. (CGVS 2, p.4-5)

De vaststelling dat u over bepaalde belangrijke aspecten – mogelijke aanwijzingen aangaande de concrete actor van vervolging – slechts vage en weinig coherente verklaringen kan afleggen, ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas

Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u verklaarde reisweg van Tsjetsjenië naar België.

U verklaarde per auto vanuit Ingoesjetië naar België te zijn gereisd. U wist echter niet via welke landen u gereisd was. (CGVS 1, p.5) Ook uw vrouw wist niet door welke landen jullie gereisd zijn en kon evenmin steden in Rusland noemen die jullie gepasseerd zijn. (B. (...) – CGVS, p.5) Bovendien zou u zelf geen enkele grenscontrole gezien hebben, noch zouden jullie ergens gecontroleerd zijn. (CGVS 1, p. 5-6) Daarnaast wist u niet of de passeurs reisdocumenten voor jullie hebben aangemaakt, en dit terwijl zij toch foto's van jullie genomen hebben. (CGVS 1, p.6) Zij zouden u ook niet gewaarschuwd hebben voor eventuele controles onderweg, noch instructies hebben gegeven over wat te doen onderweg. (CGVS, p.6)

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Dat u zelfs geen grenscontrole zou hebben gezien onderweg en dat de passeurs jullie zelfs geen instructies zouden hebben gegeven om op clandestiene wijze Europa binnen te komen, is dan ook geenszins aannemelijk te noemen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u en uw echtgenote bewust informatie aangaande de door jullie gevolgde reisweg – reisdocumenten, eventueel door jullie verkregen visa, moment en wijze van vertrek uit Rusland - achterhouden voor de Belgische asielinstanties.

De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bijgevolg dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De kopieën van de eerste pagina's van het intern paspoort van u en uw echtgenote bevatten enkel persoonsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat een Russisch intern paspoort 19 bladzijden bevat en dat de niet gekopieerde bladzijden onder andere gegevens betreffende een aan u uitgereikt internationaal paspoort kunnen bevatten.

Uw rijbewijs bevat verder alleen gegevens betreffende uw identiteit, die door mij niet in twijfel getrokken worden.

Uw huwelijksakte, de geboorteaktes van de kinderen, de pensioensverzekeringskaarten en medische polissen bevatten eveneens enkel persoonsgegevens, die door mij niet in twijfel getrokken worden. Dit geldt ook voor de schoolattesten van u en uw echtgenote, die enkel gegevens aangaande jullie opleiding bevatten.

Het medisch attest op naam van uw vrouw, dat in feite bedoeld is voor een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en opgesteld werd door een huisarts, stelt dat zij lijdt aan pijn over het ganse lichaam, stress, angstgevoelens, depressie en een "post-traumatisch syndroom".

Verder stelt het attest nog dat zij aangevallen werd in het land van herkomst. Uit het attest blijkt niet op basis waarvan dit wordt gesteld, zodat aangenomen dient te worden dat het gebaseerd is op haar persoonlijke verklaringen. Bovendien geeft het attest geen verdere details omtrent de concrete omstandigheden. Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat het medisch attest geen oorzakelijk verband legt tussen de vermelde medische en/of psychische problemen en het door u volgehouden asielrelaas. Bijgevolg kan dit niet volstaan om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, B.L., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit het dorp Pobedenskoye, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. U woonde er sinds uw huwelijk samen met uw echtgenoot M.B. (...) (OV 6.773.881) en uw schoonouders.

In 2009 vroeg G.M. (...), een kennis van uw man met wie u hij voordien nog een handeltje had gehad, aan uw man of hij bij jullie mocht overnachten. Hij overnachtte één keer per maand bij jullie. In augustus 2010 werd G. (...) gedood.

Op 26 januari 2011 vond er 's nachts een inval plaats in jullie huis. Mannen in camouflage-uniformen forceerden de deur, grepen uw man en namen hem mee naar een onbekende bestemming. Uw schoonbroer regelde de vrijlating van uw man tegen betaling.

Op 29 januari werd uw man vrijgelaten. De volgende dag bracht uw schoonbroer u naar een appartement in Nazran, Ingoesjetië, waar uw man zich bevond. Jullie woonden daar tot 22 februari. Die dag vertrokken jullie uit Ingoesjetië.

Jullie kwamen aan in België op 25 februari 2011 en vroegen dezelfde dag asiel aan."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, B.L., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot beroept. (CGVS d.d.13/04/2011, p.5-6)

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, M.B. (...) (OV 6.773.881), door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land te zijn ontvlucht nadat u werd gearresteerd door de ordediensten in Tsjetsjenië. Tegen uw broer werd ook gezegd dat u na uw vrijlating geen normaal leven meer zou kunnen leiden in Tsjetsjenië. Bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië vreest u voor uw leven. (CGVS 1 d.d.13/04/2011, p.13, 14)

Er werden een aantal vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van uw verklaring als zou u onderdak geboden hebben aan G.M. (...) ernstig in het gedrang brengen.

Ten eerste werd er een inconsistentie vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat G.M. (...) bij u overnachtte sinds de zomer van 2009. (CGVS 1, p.10-11) Tijdens het tweede gehoor stelde u dan weer dat u zich niet meer herinnerde sinds wanneer hij kwam overnachten. (CGVS 2 d.d.07/10/2011, p.6) Geconfronteerd met de vaststelling dat u eerder op dezelfde vraag wel het antwoord wist, kon u geen afdoende verklaring bieden. U stelde wel dat u "problemen met uw hoofd" hebt en dat u en uw vrouw gezondheidsproblemen hebben. (CGVS 2 d.d.07/10/2011, p.6) Dit kan echter niet volstaan als verklaring. Er dient opgemerkt te worden dat u geen enkel medisch of psychologisch attest neergelegd hebt dat eventuele geheugenproblemen omstandig aantoonst.

Aangezien het feit dat u onderdak zou hebben geboden volgens uw verklaringen aan de basis van uw problemen zou hebben gelegen (CGVS 1, p.9, 12; CGVS 2, p.5), mag verwacht worden dat u consistent zou kunnen antwoorden op de vraag sinds wanneer u dit deed. De vaststelling dat u dit niet kan, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien worden uw verklaringen ter zake nog tegengesproken op een ander punt. U verklaarde dat G. (...) 's broer R. (...) werd gedood enkele maanden voordat G. (...) voor het eerst bij u kwam overnachten. (CGVS 1, p.11) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat R. (...) al in december 2007, i.e. ruim anderhalf jaar voor G. (...) voor het eerst bij u zou hebben overnacht, gedood werd. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake.

Daarnaast verklaarde u over G.M. (...) op meerdere momenten dat hij in 2010, meer bepaald in augustus, gedood werd. (vragenlijst CGVS, punt 3.5; CGVS 1, p.4, 12) Ook uw vrouw situeerde zijn dood in augustus 2010. (B. (...) – CGVS, p.7) Uit bovenvermelde informatie blijkt echter dat hij al een jaar eerder, op 14 augustus 2009 werd gedood. Dat jullie de dood van de persoon die de aanleiding zou hebben gevormd voor uw arrestatie in januari 2011 niet zouden kunnen situeren in het juiste jaar is niet aannemelijk te noemen, te meer daar hij een vriend van u was (CGVS 1, p.10) en uw vrouw aangaf dat ze dit wist omdat hij sindsdien (augustus 2010) niet meer langsgesproken zou zijn (B. (...) – CGVS, p.7).

De vaststelling dat jullie geen geloofwaardige verklaringen kunnen afleggen over het begin van uw hulp aan G.M. (...) en/of zijn dood, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw vermeende hulp aan hem. Hij zou immers maandelijks bij u overnachten hebben. (CGVS 1, p.11)

Verder antwoordde u op de vraag waarom G.M. (...) niet meer thuis kon slapen dat zijn beide broers al gedood waren en dat hij voor zijn leven vreesde. (CGVS 1, p.11) U ontkende tijdens het tweede gehoor bovendien dat hij een rebel was geweest of de rebellen had geholpen. U stelde enkel dat hij gezocht werd omwille van zijn oudste broer (R. (...)). (CGVS 2, p.7) Uit voormelde informatie blijkt evenwel dat G.M. (...) minstens voorgesteld werd als rebel en officieel federaal opgespoord werd voor "ernstige en zeer ernstige misdrijven". Dat u hiervan geen enkele melding zou maken terwijl over zijn dood door verschillende bronnen bericht werd, is niet aannemelijk te noemen indien u werkelijk G.M. (...) zou hebben geholpen en nadien omwille van hem zou zijn gearresteerd. Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen op een aantal punten vaag en weinig coherent waren.

Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor in eerste instantie dat de tussenpersoon aan wie uw broer het geld gaf voor uw vrijlating hem had gewaarschuwd dat u Tsjetsjenië moest verlaten omdat u anders gedood zou worden. Gevraagd hoe deze tussenpersoon dit wist, stelde u dan weer dat u niet weet of de persoon aan wie uw broer het geld betaalde dezelfde is als degene die hem deze waarschuwing gaf. U wist ook niet of uw broer meer dan één tussenpersoon had. (CGVS 2, p.10) Gelet op het feit dat dit een zeer concrete aanwijzing was dat u het land moest verlaten, mag evenwel verwacht worden dat u hierover eenduidigere verklaringen zou kunnen afleggen. U stelde dat er aan u helemaal niets werd verteld, buiten het feit dat u moest vertrekken. U kon evenwel geen antwoord bieden op de vraag waarom uw broer u helemaal niets zou willen vertellen over deze persoon, te meer daar u niet concreet wist wie of welke dienst u had gearresteerd. (CGVS 2, p.10, 11)

Daarnaast verklaarde u dat uw vader sinds uw vertrek nog meermaals werd meegenomen voor ondervraging. U bleek echter niet te weten door welke dienst hij meegenomen werd, noch naar welke plaats. U stelde in eerste instantie bovendien dat u hier niet naar gevraagd hebt. Gevraagd naar de reden waarom u dit niet gedaan hebt, verklaarde u plots dat u wel hebt gevraagd wie uw vader heeft meegenomen, maar de het antwoord algemeen was ("structuren"). (CGVS 2, p.4) Niet alleen is dit in tegenstrijd met uw eerdere verklaring, zodat uw geloofwaardigheid ter zake wordt aangetast, het biedt bovendien nog steeds geen verklaring voor de vaststelling dat u evenmin kon zeggen in welk dorp of stad het bureau ligt naar waar uw vader dan meegenomen wordt (CGVS 2, p.4) Bovendien kon u evenmin zeggen hoe vaak uw vader al werd meegenomen. (CGVS 2, p.4-5)

De vaststelling dat u over bepaalde belangrijke aspecten – mogelijke aanwijzingen aangaande de concrete actor van vervolging – slechts vage en weinig coherente verklaringen kan afleggen, ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas

Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u verklaarde reisweg van Tsjetsjenië naar België. U verklaarde per auto vanuit Ingoesjetië naar België te zijn gereisd. U wist echter niet via welke landen u gereisd was. (CGVS 1, p.5) Ook uw vrouw wist niet door welke landen jullie gereisd zijn en kon evenmin steden in Rusland noemen die jullie gepasseerd zijn. (B. (...)) – CGVS, p.5) Bovendien zou u zelf geen enkele grenscontrole gezien hebben, noch zouden jullie ergens gecontroleerd zijn. (CGVS 1, p. 5-6) Daarnaast wist u niet of de passeurs reisdocumenten voor jullie hebben aangemaakt, en dit terwijl zij toch foto's van jullie genomen hebben. (CGVS 1, p.6) Zij zouden u ook niet gewaarschuwd hebben voor eventuele controles onderweg, noch instructies hebben gegeven over wat te doen onderweg. (CGVS, p.6)

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Dat u zelfs geen grenscontrole zou hebben gezien onderweg en dat de passeurs jullie zelfs geen instructies zouden hebben gegeven om op clandestiene wijze Europa binnen te komen, is dan ook geenszins aannemelijk te noemen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u en uw echtgenote bewust informatie aangaande de door jullie gevolgde reisweg – reisdocumenten, eventueel door jullie verkregen visa, moment en wijze van vertrek uit Rusland - achterhouden voor de Belgische asielinstanties. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bijgevolg dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen

rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De kopieën van de eerste pagina's van het intern paspoort van u en uw echtgenote bevatten enkel persoonsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat een Russisch intern paspoort 19 bladzijden bevat en dat de niet gekopieerde bladzijden onder andere gegevens betreffende een aan u uitgereikt internationaal paspoort kunnen bevatten. Uw rijbewijs bevat verder alleen gegevens betreffende uw identiteit, die door mij niet in twijfel getrokken worden. Uw huwelijksakte, de geboortektes van de kinderen, de pensioensverzekeringskaarten en medische polissen bevatten eveneens enkel persoonsgegevens, die door mij niet in twijfel getrokken worden. Dit geldt ook voor de schoolattesten van u en uw echtgenote, die enkel gegevens aangaande jullie opleiding bevatten. Het medisch attest op naam van uw vrouw, dat in feite bedoeld is voor een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en opgesteld werd door een huisarts, stelt dat zij lijdt aan pijn over het ganse lichaam, stress, angstgevoelens, depressie en een "post-traumatisch syndroom". Verder stelt het attest nog dat zij aangevallen werd in het land van herkomst. Uit het attest blijkt niet op basis waarvan dit wordt gesteld, zodat aangenomen dient te worden dat het gebaseerd is op haar persoonlijke verklaringen. Bovendien geeft het attest geen verdere details omtrent de concrete omstandigheden. Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat het medisch attest geen oorzakelijk verband legt tussen de vermelde medische en/of psychische problemen en het door u volgehouden asielrelaas. Bijgevolg kan dit niet volstaan om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 26 maart 2012 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekers stellen het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen.

Verzoekers laten gelden dat ze het Russisch niet goed machtig zijn en ze tijdens de verhoren op het Commissariaat-generaal de tolk wel verstonden maar dat dit moeizaam ging, wat geenszins het verhoor bevorderde en aanleiding gaf tot verscheidene misverstanden en miscommunicaties.

Verzoekers stellen dat zij G. in het begin van de zomer van het jaar 2009 onderdak boden; indien ze dienaangaande volgens de commissaris-generaal andere verklaringen zouden hebben afgelegd, zijn deze volgens hen te wijten aan het feit dat ze de tolk moeilijk begrepen.

Verzoekers verklaren verder dat ze niet op de hoogte waren van de exacte overlijdensdatum van de broer van G. en dat ze eenvoudigweg een datum op de vraag plakten.

Verzoekers werpen nog op dat ze zich, wat betreft het jaar waarin G. gedood werd, vergist hebben; dit blijkt hen duidelijk uit het feit dat ze vermeldden dat dit in augustus was, wat wel de correcte maand was.

Verzoekers geven toe dat G. een rebel was en voor ernstige feiten en misdrijven gezocht werd en stellen dat zij dit nooit formeel ontkend hebben; ze wilden vooral duidelijk maken dat G. in de eerste plaats gezocht werd omdat zijn broers rebellen waren.

Verzoekers stellen, met betrekking tot de vastgestelde vaagheden, dat ze er niet bij waren op het moment dat de broer van verzoeker onderhandelde om verzoeker vrij te laten. Verzoekers voeren aan dat ze niet meer informatie kunnen verstrekken dan die waarover ze beschikken.

Wat betreft de vastgestelde onwetendheden in hoofde van verzoekers aangaande de vader van verzoeker, laten ze gelden dat de vragen beter rechtstreeks aan verzoekers vader zouden worden gesteld die zich sinds december 2011 in België bevindt.

Verzoekers volharden in de oprechtheid van hun verklaringen nopens hun reisweg.

Verzoekers verwijzen naar de nota van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen met betrekking tot de *“Burden of proof in refugee claims”* waaruit blijkt dat een coherent asielrelaas op zichzelf voldoende is om de feiten geloofwaardig te achten als men redelijkerwijze geen andere bewijzen kan voorleggen.

Verzoekers benadrukken dat er nergens in de motivering van de bestreden beslissingen sprake is van een incoherent relaas en dat de commissaris-generaal ook niet kan hardmaken dat verzoekers zichzelf tegenspreken. Volgens verzoekers interpreteert de commissaris-generaal de feiten of zulke manier dat deze zijn eigen mening bevestigen.

Verzoekers voeren aan dat ze echt niet inzien welke bewijzen de commissaris-generaal van hen wenst te bekomen om hun verhaal te ondersteunen.

Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad en stellen dat hieruit blijkt dat louter en alleen een coherent asielrelaas voldoende is om te kunnen besluiten tot de gegrondheid van hun vrees voor vervolging.

Verzoekers menen dat de commissaris-generaal zich bij het onderzoek naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c van de vreemdelingenwet te snel van zijn taak gekweten heeft. Hij heeft immers volgens verzoekers geen rekening gehouden hebben met de reële situatie in Tsjetsjenië.

Verzoekers benadrukken dat deze nog steeds niet verbeterd is en verwijzen in dit verband naar een aantal rapporten, internetartikels en rechtspraak - die ze aan hun verzoekschrift voegen- aangaande de veiligheidssituatie en mensenrechtensituatie in hun land van herkomst,

Verzoekers schetsen de situatie in Tsjetsjenië en Dagestan en stellen dat er sprake is van een risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ze voeren eveneens aan dat er in Tsjetsjenië een binnenlands gewapend conflict aan de gang is en dat een officieel *“staak het vuren”* niet impliceert dat het conflict beëindigd werd.

Verzoekers verwijzen naar rapporten waaruit volgens hen blijkt dat er in Tsjetsjenië geen duurzame vrede is en dat mensenrechtenschendingen er legio zijn.

Onder verwijzing naar artikel 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), stellen verzoekers dat er door de commissaris-generaal geen individualisatie van de vrees kan worden geëist.

Verzoekers wijzen vervolgens op de band tussen de subsidiaire beschermingsstatus en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Ze argumenteren dat dit artikel het risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling expliciet viseert en dat ook dit artikel geen geïndividualiseerde vrees vraagt; ze verwijzen hiervoor naar twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoekers halen verschillende rapporten aan die volgens hen de penibele situatie in de Kaukasus aantonen. Ze verwijzen naar informatie afkomstig van Caucaz.com, *“Le monde”* en andere kranten, OSAR, een rapport van de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa, een getuigenis van het Centrum voor Mensenrechten, het *“Country Report on Human Rights Practices – Russia”* en *“ECRE Guidelines on the treatment of Chechen internally...”*.

Verzoekers verwijzen tevens naar rechtspraak van het EHRM en de Raad.

Verzoekers besluiten hieruit dat de verbetering van de situatie in de Noordelijke Kaukasus *“volledig uitblijft en haaks staat op alle gegeven informatie”* (zie verzoekschrift p. 18).

Hun vrees in geval van terugkeer naar de Noordelijke Kaukasus is volgens hen duidelijk gegrond; hun asielrelaas weerspiegelt dit willekeurig geweld en toont volgens hen in concreto aan dat ze het slachtoffer waren van *“gruwelijkheden en bovendien, omwille van hun etnische origine en hun banden met G.- hetgeen door het CGVS niet wordt tegengesproken, aan kunnen tonen in de toekomst nog slachtoffer te zullen zijn hiervan”*.

Verzoekers vragen van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens aan hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dan wel in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, B.L., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, B.M., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is..

De Raad merkt op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar dit artikel enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. De bestreden beslissingen werden door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° vreemdelingenwet. Daarenboven tonen verzoekers in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

Voor wat betreft de Kwalificatierichtlijn, dient te worden vastgesteld dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze tijdig werd omgezet in Belgisch recht.

Verzoekers halen verschillende rapporten aan die volgens hen de penibele situatie in Tsjetsjenië aantonen, namelijk informatie afkomstig van Caucaz.com, "Le monde" en andere kranten, OSAR, een rapport van de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa, een getuigenis van het Centrum voor Mensenrechten, het "Country Report on Human Rights Practices – Russia" en "ECRE Guidelines on the treatment of Chechen internally...".

De Raad wijst er echter op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het EHRM, onderstreept de Raad dat de door verzoekers aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

2.7. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers heeft besloten.

Zo merkte de commissaris-generaal terecht op dat verzoekers tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegden aangaande een aantal kernaspecten van hun asielrelaas, met name het moment waarop G.M. bij hen begon te overnachten, het moment waarop G.'s broer R. gedood werd alsook het profiel van verzoekers kennis G. en het moment waarop deze zelf gedood werd; de commissaris-generaal stelde correct vast dat de opeenvolgende verklaringen van verzoekers dienaangaande incoherenties vertonen, en bovendien niet verenigbaar zijn met de objectieve informatie die aan het administratieve dossier van verzoekers werd toegevoegd.

Waar verzoekers in hun verweer aanhalen dat ze G. in het begin van de zomer van het jaar 2009 onderdak boden en dat, indien ze dienaangaande volgens de commissaris-generaal andere verklaringen zouden hebben afgelegd, deze verklaringen te wijten zijn aan het feit dat ze de tolk moeilijk begrepen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 12 april 2012 verwijst naar de betrokken passages in het verhoorverslag van verzoeker van 7 oktober 2011 (zie p. 6).

Verzoeker gaf op duidelijke wijze te kennen de concrete vraag goed begrepen te hebben; het blijkt dat er zich initieel een misverstand voordeed, doch wanneer de vraag opnieuw gesteld en verduidelijkt werd, verzoeker tot twee maal toe verklaarde dat hij zich niet meer kon herinneren wanneer G. bij hen is beginnen te overnachten.

De Raad is bijgevolg van mening dat het bovenstaande verweer van verzoekers een post-factum verklaring betreft, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissingen en die derhalve niet wordt aangenomen.

Verder overtuigt het verweer van verzoekers in hun verzoekschrift evenmin dat ze niet op de hoogte waren van de exacte overlijdensdatum van de broer van G. maar gewoon een datum op de vraag plakten en dat ze wat betreft het jaar waarin G. gedood werd, zich enkel hebben vergist qua jaar.

Verzoekers trachten hun onwetendheden aangaande belangrijke elementen van hun asielrelaas te minimaliseren, wat geen degelijk verweer uitmaakt. De commissaris-generaal kon van verzoekers inderdaad redelijkerwijze verwachten dat ze correcte informatie konden verschaffen over essentiële aspecten van hun asielrelaas.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog stellen dat G. inderdaad een rebel was en dat zij dit nooit formeel ontkend hebben, merkt de Raad op dat aan verzoekers tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk werd gevraagd of G. effectief een strijder was of effectieve hulp bood aan de rebellen. Indien verzoekers daadwerkelijk op de hoogte waren van dit gegeven, dan hadden ze dit dan dienen mee te delen; post-factum stellen dat ze het wel wisten doch niet letterlijk gezegd hebben, biedt geen degelijk verweer.

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen correct vast dat de verklaringen van verzoekers op een aantal belangrijke punten vaag en weinig coherent waren, meer bepaald met betrekking tot de manier waarop de broer van verzoeker diens vrijlating regelde, de omstandigheden waarin de vader van verzoeker werd meegenomen na het vertrek van verzoekers, waardoor hun geloofwaardigheid in het gedrang komt;

“Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor in eerste instantie dat de tussenpersoon aan wie uw broer het geld gaf voor uw vrijlating hem had gewaarschuwd dat u Tsjetsjenië moest verlaten omdat u anders gedood zou worden. Gevraagd hoe deze tussenpersoon dit wist, stelde u dan weer dat u niet weet of de persoon aan wie uw broer het geld betaalde dezelfde is als degene die hem deze waarschuwing gaf. U wist ook niet of uw broer meer dan één tussenpersoon had. (CGVS 2, p.10) Gelet op het feit dat dit een zeer concrete aanwijzing was dat u het land moest verlaten, mag evenwel verwacht worden dat u hierover eenduidigere verklaringen zou kunnen afleggen. U stelde dat er aan u helemaal niets werd verteld, buiten het feit dat u moest vertrekken. U kon evenwel geen antwoord bieden op de vraag waarom uw broer u helemaal niets zou willen vertellen over deze persoon, te meer daar u niet concreet wist wie of welke dienst u had gearresteerd. (CGVS 2, p.10, 11)

Daarnaast verklaarde u dat uw vader sinds uw vertrek nog meermaals werd meegenomen voor ondervraging. U bleek echter niet te weten door welke dienst hij meegenomen werd, noch naar welke plaats. U stelde in eerste instantie bovendien dat u hier niet naar gevraagd hebt. Gevraagd naar de reden waarom u dit niet gedaan hebt, verklaarde u plots dat u wel hebt gevraagd wie uw vader heeft meegenomen, maar de het antwoord algemeen was (“structuren”). (CGVS 2, p.4) Niet alleen is dit in tegenstrijd met uw eerdere verklaring, zodat uw geloofwaardigheid ter zake wordt aangetast, het biedt bovendien nog steeds geen verklaring voor de vaststelling dat u evenmin kon zeggen in welk dorp of stad het bureau ligt naar waar uw vader dan meegenomen wordt (CGVS 2, p.4) Bovendien kon u evenmin zeggen hoe vaak uw vader al werd meegenomen. (CGVS 2, p.4-5)”

Waar verzoekers laten gelden dat ze er niet bij waren op het moment dat de broer van verzoeker onderhandelde om verzoeker vrij te laten en ze niet meer informatie kunnen verstrekken dan die waarover ze beschikken, wijst de Raad er op dat van verzoekers mag worden verwacht dat ze alle elementen ter ondersteuning van hun asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen, zeker de elementen die essentieel zijn voor de beoordeling van hun asielrelaas.

Ze dienen dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hen de verplichting rust om hun volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

De commissaris-generaal kon terecht van verzoekers verwachten dat ze concrete en plausibele informatie verschaffen met betrekking tot dergelijke aspecten van hun asielrelaas, minstens hadden ze zich dienaangaande verder kunnen informeren om alsnog concrete informatie te kunnen verschaffen, hetgeen ze echter hebben nagelaten te doen.

De Raad ziet niet in in hoeverre de opwerping het verzoekschrift dat, wat betreft de vastgestelde onwetendheden aangaande de vader van verzoeker, de vragen door de commissaris-generaal beter rechtstreeks aan verzoekers vader zouden worden gesteld, in casu dienstig zou zijn.

De vastgestelde vage verklaringen van verzoekers blijven staande en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Ten slotte merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen correct op dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door verzoekers verklaarde reisweg van Tsjetsjenië naar België:

“U verklaarde per auto vanuit Ingoesjetië naar België te zijn gereisd. U wist echter niet via welke landen u gereisd was. (CGVS 1, p.5) Ook uw vrouw wist niet door welke landen jullie gereisd zijn en kon evenmin steden in Rusland noemen die jullie gepasseerd zijn. (B. (...) – CGVS, p.5) Bovendien zou u zelf geen enkele grenscontrole gezien hebben, noch zouden jullie ergens gecontroleerd zijn. (CGVS 1, p. 5-6) Daarnaast wist u niet of de passeurs reisdocumenten voor jullie hebben aangemaakt, en dit terwijl zij toch foto's van jullie genomen hebben. (CGVS 1, p.6) Zij zouden u ook niet gewaarschuwd hebben voor eventuele controles onderweg, noch instructies hebben gegeven over wat te doen onderweg. (CGVS, p.6)

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Dat u zelfs geen grenscontrole zou hebben gezien onderweg en dat de passeurs jullie zelfs geen instructies zouden hebben gegeven om op clandestiene wijze Europa binnen te komen, is dan ook geenszins aannemelijk te noemen.”

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift enkel stellen te volharden in de oprechtheid van hun verklaringen omtrent de reisweg, maar geen concrete argumenten aanhalen om voormelde argumenten te weerleggen.

Bijgevolg blijven de vaststellingen van de commissaris-generaal staande, maakt de Raad deze tot de zijne en deelt de Raad het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekers bewust informatie aangaande de door hen gevolgde reisweg, met name reisdocumenten, eventueel door hen verkregen visa, moment en wijze van vertrek uit Rusland, achterhouden voor de Belgische asielinstanties.

De Raad merkt op dat verzoekers zich voor het overige in hun verzoekschrift beperken tot het herhalen van bepaalde aspecten van hun asielrelaas, het opwerpen van losse beweringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen –ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoekers dienen in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoekers blijven hier echter in gebreke.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog laten gelden dat ze het Russisch niet goed machtig zijn en tijdens de verhoren de tolk wel verstonden maar dat het gesprek moeizaam verliep, wat geenszins het verhoor bevorderde en aanleiding gaf tot verscheidene misverstanden en miscommunicaties, antwoordt de Raad dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden van die aard zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een gebrekkige taalkennis. Uit de verhoorverslagen blijkt inderdaad dat de ambtenaar op het Commissariaat-generaal eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat, indien verzoekers te kennen gaven de vraag niet goed te begrijpen, deze verduidelijkt werd.

De loutere verwijzing naar de voorgehouden gebrekkige taalkennis en “misverstanden en miscommunicaties” wordt door de Raad niet aanvaard voor de verscheidene vastgestelde anomalieën in de verklaringen.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, werd het asielrelaas van verzoekers terecht als niet geloofwaardig afgewezen door de commissaris-generaal; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekers kunnen evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze, wanneer ze naar hun land van herkomst terugkeren, een reëel risico zullen lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoekers wijzen in hun verzoekschrift op artikel 3 EVRM.

Dit artikel stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Gezien het relaas van verzoekers ongeloofwaardig is, dient de nood aan bescherming in het licht van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet onderzocht te worden.

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op 13 april en 7 oktober 2011 op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE